

Mexico, Stillehavskysten

Jul på en tropisk strand, møde med mexicanske banditos - og de mexicanske veje

Der er nu endelig faldet ro over os, efter at vi de første 6 måneder har drønet af sted for at se og opleve alt det, som var på vor vej. Her ved den tropiske Stillehavskyst i det sydlige Mexico har vi fundet et dejligt sted, hvor vi nu har været i en uges tid. Her er alt det, som man kender fra reklamerne for Bounty chokolader: Kokospalmer, klart vand, lang sandstrand og med enkelte klipper i vandet, hvorfra jeg hver eftermiddag mellem kl. 16 og 18 fanger de mest fantastiske tropefisk i flotte farver. Ifølge vor Mexico guide er området her netop stedet, hvor man kan lægge sig i sin hængekøje og lave så lidt som muligt, klædt i så lidt som muligt og for næsten så lidt som man vil.

Her hos den altid smilende Javier Mendez og hans familie betaler vi 15 pesos om dagen (1 pesos er 85 øre) for os alle 5, bor nærmest på stranden, hvor hængekøjerne er til fri rådighed hele dagen, for yderligere 10 pesos også om natten, og bruseren fra en tønde på taget af 'toiletbygningen' bliver brugt flittigt til kølende afskylninger.

Så kan man ikke komme tættere på stranden - nytårsaften blev fejret under palmetaget her i San Augustinillo

Javier viste os billeder fra i sommer, hvor vi kunne se hans daværende flotte palapaer med højt spidst tag i en palmelund. Palapaer er her en betegnelse for hytterne ved de tusindvis af små familieejede småbeværtninger beliggende ved kysten overalt i Mexico, hvor alle strande tilhører staten og således er offentligt tilgængelige. Som regel består en palapa ganske enkelt af et carportagtigt skelet, lavet af tykke grene eller træstammer gravet 1 m ned i jorden, så hængekøjerne uden fare kan ophænges i dem, og tagdækningen er tørre

palmeblade. Alle kan frit anvende palapaerne, bruge hængekøjer, stole, borde og evt. andre faciliteter, og som man siger, når vi spørger om prisen for at holde der, så er det gratis, men I er da velkomne til at købe en sodavand eller lidt mad. Området netop her blev hårdt ramt af orkanen Pauline i september, som kostede flere hundrede mennesker livet, bl.a. i Acapulco. Orkanen hærgede under et 6 timer langt mareridt og skyllede de fleste af palapaerne væk, mange af palmetræerne, borde, stole og hængekøjer. Det samme gælder i resten af landsbyen, og der hersker en efter mexicanske forhold stor byggeaktivitet, hvor der nu mest anvendes mursten for at have lidt mere modstandskraft til næste orkan.

Vi oplevede selv ødelæggelserne på første hånd, da vi forleden kørte fra Mexico City tilbage til kysten. Hovedvejen er af svingende kvalitet og sine steder ringere end svigerfars vej ned til skoven, som ellers kun er farbar med traktor, når vi henter pejsebrænde. De sidste 100 km går gennem et bjergrigt område med tropisk regnskov, og alene den strækning tog det 2 dage at kæmpe os igennem. Vejen snor sig op over bjergene og for hver få kilometer løber en større eller mindre vandstrøm ned mod floden i bunden. Under orkanen var der imidlertid faldet så store vandmængder, at stort set samtlige broer og afløbsrør under vejene var blevet skyllet væk. Nogle steder kørte vi så simpelthen fra vejen og ned gennem vandløbene, der et enkelt sted var så dybt, at det i en almindelig lav personbil nok ville være stået ind ved dørene. Mange steder var der også skredet store stykker af den i forvejen smalle vej væk, så vi måtte kante os afsted langs bjergsiden under den udhængende frodige vegetation. Det siges, at alle blade på træerne var regnet, skyllet eller revet væk af stormen, men naturens helseafdeling har i et dette drivhusklima på forbavsende kort tid repareret de skader, som den anden, den destruktive afdeling af dette uforudsigelige væsen selv har skabt. Alligevel kunne det mange steder på en tragisk måde minde om en kulisse til en film om Jordens Undergang, som Hollywood ikke kunne have lavet bedre. Vi så bemærkelsesværdigt få ulykker, men et sted var en stor bus dog kommet for tæt på en udskredet vej, og hang med det ene baghjul ud over kanten.

Det kom som en overraskelse for os, disse ødelæggelser, da der indtil vi nåede området var en ganske normal og konstant trafik på vejen. Der er nemlig i området kun denne ene gennemgående vej, som i øvrigt er bygget indenfor de sidste 20 år - før den tid var hele bjergregionen afskåret fra omverdenen bortset fra æsel- og muldyrtrafik. Vi priste os hver aften lykkelige for, at vi ikke - som mange andre busser og lastbiler - skulle fortsætte kørslen hele natten. Især da vore bremses blev kraftigt overbelastet og ind imellem på de stejle nedkørsler nåede kogepunktet. Vi måtte så ty til håndbremsen og holde pause indtil standen i bremsevæsken faldt lidt. Moster Ulla, som vi jo havde hentet i Mexico City, var glad for disse stop og benyttede straks lejligheden til at hoppe ud og plukke af de frodige blomster og krydderier eller fotografere de flotte jordfarver, sortøjede småbørn og palmehytter beliggende i et orgie af grøn bevoksning med bananer, papayaer, mango, kokospalmer og andre eksotiske planter. Luften var tung af den tropiske skovs mange dufte, af myriader af sommerfugle og af lyde fra fuglene gemt bag det tykke altid grønne løv.

Her kører vi på hovedvejen fra Mexico City til Stillehavskysten - kort tid efter at orkanen Pauline havde hærget området

Vi prøvede i går selv at køre en længere tur i de lokale transportmidler. Vi lavede en udflugt til den nærmeste større by, Puerto Escondido, 70 km nord langs kysten. Først gik vi en kilometer til en landsby, hvorfra vi kørte videre med én af 'landbusserne', en Toyota pickup med presenning over, en træbænk på hver side af ladet, en hylde til folks ofte store bagage samt en bred kofanger bagpå, hvor de sidste 4-5 passagerer klamrer sig fast. Efter et kvarter kom vi til hovedvejen, hvor vi stillede os an og ventede på en rigtig bus. Der gik heldigvis ikke længe, for solen havde nu rigtig skruet op for blusset, så selvom vi ikke fik siddepladser, nød vi den næste time med drønende fuld musik. Bussens chauffør har på disse veje begribeligvis nok at gøre med at køre, så der er en meget aktiv konduktør med, der bl.a. sørger for at folk betaler de 7 pesos - men han har flere opgaver og er spændende at følge i sit hæsblæsende tempo: Hængende med overkroppen ud ad fordøren spejder han konstant efter potentielle passagerer, supporteret af chaufføren, som ved uopmærksomme vandrere langs vejen sætter et politi-lignende horn i gang. Ved hjælp af fagter konstateres således i god tid, om det er nødvendigt at stoppe for at tage folk op. Når der så er bid, farer konduktøren hen til bagdøren for at hjælpe folk ind med deres kornsække, levende kalkuner eller andet gods, samt lige checke, at ingen er kommet til skade ved under den vilde kørsel at balancere på det enorme reservehjul, som har fundet sin plads på midtergangen. Ved udstigninger gentages proceduren i omvendt

rækkefølge, og ind imellem får han også tid til at gøre tegn til os om, at det er nu, vi skal stige af. Bussens afgang fra endestationen er ikke tidsat, idet man kører når der er godt fyldt op, dvs. at mindst alle sæderne er besat og helst også ståpladserne på midtergangen. Her er tydeligvis et eksempel på, at disse folk tjener til deres daglige brød ved at få flest mulige passagerer med på vognen.

Anja og Camilla i deres nyindkøbte håndvævede trøjer. Indianer konen, som de handlede med, er allerede i gang med at væve et nyt stykke tøj.

Kun de færreste mexicanere har råd til en bil, og busser er det suverænt mest anvendte transportmiddel og er faktisk meget effektive. Overalt på landet bor der mennesker, og ofte undrer det os, når bussen stopper på en tilsyneladende øde strækning, indtil vi får øje på sporet ind gennem buskadset eller nogle trin gravet ud i jorden op ad en stejl bakkeskråning. Her stiger folk af og på, pyntet som på vej til fest, slæbende store poser fra indkøb på markedet, eller med sække af majs, grøntsager og kalkuner på vej til marked. Der bor mange mennesker i Mexico, vel omkring 90-100 mil., og befolkningstallet er i kraftig stigning. Det kan vi konstatere, når vi på markeder, gader og i landsbyer overalt ser piger og koner slæbende på en flok unger og som regel enten gravide eller med en nyfødt hængende ved det blottede bryst.

Tyskeren Günther, som vi mødte i byen Oaxaca, har arbejdet som pilot i Mexico for 15 år siden, og han fortæller, at befolkningen i den mellemliggende periode er øget med 35 mil. - og det i et land, hvor der i forvejen ikke er nogen overdådighed af arbejdspladser eller sociale og uddannelsesmæssige faciliteter. Det kan synes en uoverkommelig opgave blot at undgå en forringelse af forholdene, og for rigtig mange er drømmen da også at komme til USA og

arbejde til nok så lav en løn. Vi mødte Ramon, som var hjemme for at holde jul på familiens palapa, og som i mange år har været tømrer i USA. Om nogle få år vil han kunne trække sig tilbage som pensionist med en indtægt på US\$ 1000 per måned og dermed nok være én af de allerrigeste der på egnen.

De fleste indbyggere er blandinger af lokale indianerstammer og tidligere spanske kolonibesiddere, de såkaldte mestizos, men der skønnes at være ca. 10 mil. etniske indianere af forskellige stammer, sprog og kulturer.

At sidde i bussen ved siden af en gammel indianerkvinde kan også være en interessant oplevelse. Vi kan ikke tale sammen, da hun formentlig slet ikke taler spansk, men ét af de over 100 forskellige indianersprog.

Hun udstråler en stor værdighed med sit lange nu grånende hår, men samtidig antyder hendes barske hænder en tilværelse med konstant hårdt arbejde for at føde en stor familie, hendes rynkede ansigt gemmer mange bekymringer og i dybet af hendes sorte øjne anes et liv med alt for mange børn og måske en mand, som øder deres sparsomme midler på druk.

Det er let at lave spiritus af de lokale afgrøder, nogle agaver bliver til tequila, andre til den endnu mere potente mezcal, sukkerrør bliver til rom, - og det er stærke sager her i varmen. Der drikkes desuden oceaner af den gode mexicanske øl, som vi selv foretrækker i de store 1 liter flasker. Vore madvaner er også blevet tilpasset lokale skikke. Det er let at gå hen til ét af de allestedsværende tortillariet og købe 1 kg (til 2 pesos) friskbagte tortillaer (flade, tynde pita lignende brød), skære nogle tomater, løg, frisk koriander, lidt ost, skinke samt salsa (tomatsovs med chilipeber og hvidløg), rullet sammen og frokosten er klaret. Vi har spist så meget af det, at alle var enige under besøget i Puerto Escondido, at nu ville en rigtig pizza altså være sagen. At man så kan sidde på en åben skyggefuld terrasse ned til stranden, drikke en kold øl og betragte de mange badende, herunder flotte piger, omvandrende sælgere af farverige flettede kurve, hængekøjer, tæpper, perlekæder, fisk, sombreroer, is og kokosnødder gør bestemt ikke nydelsen mindre.

Det er virkelig svært at forestille sig en dansk jul under disse forhold, hvordan I gik i kirke, satte andestegen over, delte mandelgaver ud og dansede om juletræet - medens vi samtidig hen under middag lokal tid havde været ude at bade, fiske lidt, og holdt væskebalancen ved lige. Ulla og pigerne havde imens hængt tørresnoren op under vor store baldakin og pyntet den med de mange modtagne julehjerter, nogle af svigermors flotte vaniljekranse, bananer, mandariner og store grønne blade fra det nærmeste træ. Vi havde med glæde taget imod Ulla's tilbud om at lave julemaden, som blev fisk med león og mexicansk tartarsovs, trækulsgrillede T-bone steaks med stegte kartofler, salat og aioli (en hvidløgsmarinade) og til de, som stadig kunne løfte armen, var der frisk ananas med vindruer samt en lokal sherry til dessert. Ulla havde samtidig scoret et stort bord, så vi kunne sidde ude under baldakinen og hun havde medbragt et bånd fyldt med julemusik (ikke juletræs, men med Gnags, Shubiduah, Abba og lignende). Så selv om vi sendte jer alle en tanke eller to, så savnede vi altså ikke noget her på stranden.

Siden sidste rejsebrev har vi igen været langt omkring. Vi oplevede endnu flere dejlige strande og rare mennesker på Baja California, og må her nævne Nancy og Jeremy fra San Diego. Han er racerfører og vandt 24-timers off-road løbet Baja 1000 - som netop sluttede den dag, vi ankom til Baja - en ung benet og mager knægt midt i tyverne. Hjemme fremstiller han sammen med sin far specielle udgaver af 4-hjuls-trækkere, beregnet på helt ekstreme opgaver, som f.eks. dette løb. Nancy, en altid glad, smilende, grinende og snakkende stor pige, nok i 30'erne, er en utraditionel medarbejder i faderens advokatfirma, hvor hun ser stort på branchens sædvaner med pæne diskrete nederdele, håret sat op og stilfuld optræden. Hendes kontor er tapetseret med racerplakater, selv er hun klædt som en sigøjner, fik på stranden lavet farvestrålende hårflet og kun i retten er hun af respekt for dommeren nødt til at klæde sig ud. Hendes far er medstifter af det amerikanske liberale parti, som hver gang - hidtil forgæves - opstiller til præsidentvalget. Hendes mor har været på valg som vicepræsident, og selv har Nancy for nogle år siden kørt hele valgkampagnen for deres daværende præsident kandidat. Selv om de på forhånd ved, at kandidaten ikke har en chance for at blive valgt, går de naturligvis fuldt ind for sagen med besøg og taler i flere stater og i forskellige tidszoner hver dag. På et tidspunkt var hun så udkørt, at hun en morgen måtte ringe fra hotellet hjem til sin sekretær og spørge om, i hvilken stat hun egentlig befandt sig, og hvad dagens program bestod i. Efter en interessant politisk diskussion, hvor vi absolut ikke var enige, lovede hun, at jeg fremover vil modtage partiets nyhedsbreve. Partiet er meget indadskuende, ønsker ikke indvandrere eller at USA engagerer sig i omverdenen - alt sammen blandt de ting, som jeg netop beundrer landet for.

Der var rygter om, at det kunne tage 2 uger at få plads på båden fra Baja halvøen over til fastlandet, så vi hastede ned til havnebyen La Paz. Det viste sig dog, at hvis vi ellers ville betale de 4.500 kr., som det koster at fragte en bus over, så kunne vi komme over samme eftermiddag. Det var en dejlig sejltur i smult vande, hvor vi bl.a. mødte en rejefisker på vej hjem fra et par måneders fiskeri, og som håbede at komme tidsnok, inden hans kone skulle føde. Vi ankom til Mazatlan næste morgen, en lidt turistpræget by med flotte strande, hvor vi slappede af nogle dage, inden vi satte kursen mod Mexico City for at møde Ulla i lufthavnen den 12. december.

Vi besluttede hurtigt at ændre den planlagte kortere rute over Guadalajara for i stedet at fortsætte langs den vidunderlige kyst længst muligt. Herunder kom vi til landsbyen San Blas, hvor vi parkerede i en sidegade ved et lille hotel, og på vor accent straks blev genkendt af et par danske piger på rygsækrejse. Camilla og Anja opdagede, at der om hjørnet var et diskotek, spurgte om de måtte gå i byen, og så havde vi for en gangs skyld en pigefri aften. Det viste sig at have været en stor succes - de kom som aftalt hjem kl. 24, og der var en del rumlen og mumlen udenfor bilen, idet nogle lokale soldater havde været så galante at følge dem hjem. Vi blev i byen endnu en dag, og trods de sprogligt vanskelige kommunikationsforhold var de hurtige til at finde hinanden igen.

I det hele taget har opholdet her i Mexico været enormt styrkende for pigernes selvtillid. Hår- og hudfarve kunne tilhøre en mexicaner, men disse

mandelformede koreaner øjne - unge som gamle mexicanere kan være fuldstændigt fascinerede og næsten alle vender sig. Samtidig er de fleste mexicanere heller ikke særligt høje, så pigerne vurderes som regel som voksne, velformede som de jo efterhånden er blevet.

Det fik vi alle stor fornøjelse af i Mexico City, hvor vi i mangel af en tilstrækkelig stor parkeringsplads i lufthavnen havde parkeret camperen i en lille sidegade. Mens vi sad ved vinduet og fik frokost, opdagede vi, at nogle unge fyre efterhånden var gået forbi adskillige gange, så vi vinkede til dem. De var hurtige, rakte noget sodavand i luften, som ville de tilbyde os en drink, og vi inviterede dem selvfølgelig ind i bilen. Det viste sig at være tre unge mænd ledet af Alexandro, den lokale el Presidente, som bestemmer der i gaden, han er også mekaniker langs fortovet, hvor han forsøger at gøre forskellige vrage køredygtige.

Det blev til et længere bekendtskab, idet han inviterede os til at blive holdende nogle dage, kørte os endog i lufthavnen, da vi skulle hente Ulla, og fungerede som guide, da vi dagen efter gerne ville besøge Teotihuacan pyramiderne lidt nord for byen. Ulla kom således straks efter 20 timers rejse i godt selskab, herunder praktiske forsøg med de lokale varianter af tequila-drikning. Alexandro havde kastet sin kærlighed på Anja, som blev begavet med trøje, smykker og mange hilsner i sin erindringsbog, medens Camillas opvarter ikke rigtig fandt nåde, så han slog sig på flasken og drak tequila i betydelige mængder. Begge piger har efterhånden en fin samling af forskellige kærlige hilsner fra vore bekendtskaber undervejs.

Ruten op til Mexico City havde vi igen måttet ændre, da et canadisk nærmest fastboende par havde advaret os mod den direkte vej op gennem bjergene. Dels var vejen meget dårlig efter orkanen og dels var den berygtet for banditos, som kunne finde på at overfalde turister og røve deres penge. Vi tog derfor en anden rute, som var en fin oplevelse gennem ringe trafikerede områder med jordbærplukkere i bjergene, gamle klostre og kirker i spanske kolonibyer og indianermarkeder med de lokale både spiselige og pyntelige varer. Hen under aften nærmede vi os byen Toluca, ca. 60 km før Mexico City, hvor vi havde tænkt os at overnatte, så vi friske næste morgen kunne give os i kast med den store opgave, det nok ville være, at køre en klodset camper igennem en by med 20 mil. indbyggere uden at besidde et bykort, som det havde været umuligt at opdrive. Ved indkørslen til Toluca hylede pludselig en politisirene, og til vor overraskelse fandt vi ud af, at det var os, de ville snakke med. Vi havde åbenbart gjort os skyldig i at køre på en vej forbeholdt personbiler, selvom der konstant kom både busser og lastbiler forbi. Vi fandt dog også hurtigt ud af, at det ikke havde meget med færdselsreglerne at gøre, for medens den ene betjent vimsende rundt og skrev bl.a. nummeret på vort vindue klistermærke fra besøget på Mount Rushmore, så havde den anden travlt med at fortælle, at vi kunne komme mange dage i fængsel for vor forfærdelige synd. Det vil dog sige, at hvis vi ellers ville betale ham US\$300, så kunne vi slippe for alt besværet.

Det var det værst tænkelige tidspunkt, at sådan noget skulle ske - dels kunne vi ikke risikere ikke at være i lufthavnen det efterfølgende dag, hvor Ulla skulle ankomme, og dels var mørket ved at sænke sig over en millionby uden campingplads, hvor det altid er et problem at finde et overnatningssted. Under normale omstændigheder havde det været en spændende oplevelse at se en mexicansk politi station, men situationen taget i betragtning forhandlede vi med disse banditos om en løsning. Vi sluttede med at betale 500 pesos, og de lovede så at ville eskortere os gennem byen. Vi fandt det noget tragikomisk at køre bagefter en politibil med fuld udrykning, som vi lige havde bestukket og som så stort på færdselsreglerne - faktisk var vi lidt nervøse for, at de ville stoppe os igen og præsentere os for en ny bøde, fordi vi jo også måtte bryde reglerne for at følge efter dem. Vi kørte så ud til Toluca's hyggelige lille lufthavn, hvor vi med beskyttelse af militærpolitiet sov en rolig nat.

Sammen med Ulla var vi først nogle dage i en dejlig gammel mineby, Taxco, som med sine hvide huse kliner sig op ad bjergskråningerne. Området er rigt på sølv, og der siges at være 300 sølvsmide i byen - hvoraf vi besøgte en væsentlig del. Alligevel er den ikke specielt turistpræget, hvilket i øvrigt ingen mexicanske byer er, dog bortset fra turistcentrene langs kysten, som vi forsøger at undgå. Gaderne er så stejle og smalle, at selv de lokale taxaer, den gamle runde folkevogn, som laves her i Mexico, nogle gange må bakke en ekstra gang for at runde et hjørne. Det var svært for pigerne at løsrive sig fra de mange butikker med et enormt udvalg af virkelig flotte sølv smykker - og i bedste araber kræmmer stil tilbyder special price for you, amigo. Vi kunne absolut ikke have fået camperen ind i byen og var så heldige at finde en tom grund, hvor konen havde sin forretning i et lille blikskur på under 10m², men med et stort menukort. Hun lovede at holde øje med bilen, så vi kunne køre med en folkevogn ned til centrum.

Senere besøgte vi byen Oaxaca, hovedstad i staten af samme navn, og hvor vi nu opholder os nede ved kysten.

Byen er beliggende i højlandet i ca. 1500 m højde med et meget behageligt klima, og det meste af staten er meget bjergrig. Ikke særlig udviklet, da store dele af området først indenfor de seneste 20 år er forbundet med veje til resten af landet - og disse veje er nu delvis ødelagt af uvejret.

Det er nok Mexicos fattigste stat med ganske lidt industri, men med en frodig produktion af frugt og grøntsager - samt indianernes traditionelle flotte håndværk, der kunne nydes på det store marked i byen.

Bortset fra et dejligt ophold i en smuk og afslappet by med et roligt tempo, skulle vi lige hilse på den familie, hvor Ulla's datter, Pernille, sidste vinter tilbragte nogle gode måneder. Familien er absolut én af de bedre stillede i byen, og Senor Cervantes er ministersekretær i statens landbrugsministerium. Under en lækker frokost med lokale specialiteter kunne han oplyse, at al jord i landet nu er udskilt fra de tidligere store godser (tænk på familien i Åndernes Hus). En person må nu højst eje 100 ha jord med vandingsret, hvor der dyrkes mindst 2 årlige afgrøder, samt 250 ha uden vanding, hvor der kan dyrkes 1-2

årlige afgrøder, ofte i blanding med f.eks. majs eller papaya under de høje let skyggende kokospalmer. Dog kan de enkelte familie medlemmer hver eje dette areal - og familierne er store her i landet...

Zocalo-pladsen) i Oaxaca, pyntet som krybben i Bethlehem. Et indianer par hviler sig inden hjemturen.

Senora Cervantes har et kunstgalleri, hvor vi så nogle fantastiske værker, bl.a. udført i de meget smukke jordfarver, og for effektens skyld så der på flere lærreder ud til at være blandet lidt sand i farverne. Hun taler godt engelsk og kunne bl.a. fortælle, at hun netop var kommet hjem fra et besøg i Danmark, hvor deres datter studerer ved Århus Universitet og har fundet en dansk kæreste - og som den omsorgsfulde mor hun er, skulle hun lige over for at se den måske kommende svigersøn an. Der var ingen ende på hendes lovprisning af Pernille, som de stadig betragter som en datter af huset.

Benthes hjørne:

Beretningen om El Cocodrilo

Efter en overnatning oppe i bjergene ved en lille landsby-bar med latinamerikanske rytmer på højest mulig lydstyrke det meste af natten, var der bred enighed om, at en rolig lille sandstrand med lidt bølgebrus ville være en rar afveksling.

Efter et par timers kørsel kom vi ned til en lille kystlandsby, Costa Careyes, som så ud til at opfylde vores ønske. En stille lagune uden klipper, med en meget fin sandstrand med palappaer og masser af kokospalmer. Søren mente

at det ville være en god ide at køre direkte ned på stranden, men desværre var sandbunden blødere end antaget, heldigvis var der nogle hjælpsomme strandfiskere som gravede os fri og fik alle 6 tons camper skubbet op på det faste spor.

Vi tiltrak en masse opmærksomhed og de små drenge kom hen og sagde, at de havde noget meget spændende at vise mig. Lige bagved stranden var der en stor lagune og der boede El Cocodrilo, det eneste der var synligt af den, var dens hoved som var ca. en meter langt. Ifølge drengene var det en stor og sur krokodille, for den havde flere gange angrebet fiskernes både .

Lige ved siden af sumpen var der en tom campingplads, men det blev vi først opmærksomme på, da der kom en sød dame og viste os at nu havde hun havde rejst det hjemmelavede skilt som havde ligget halvt begravet i sandet. Senere på dagen kom hendes mand 'Chico' med en stor machete og ryddede indgangen for lavthængende palmeblade. Da vi var de eneste gæster kunne vi frit vælge vores plads mellem kokospalmerne og vi fik en med både skygge og havudsigt.

Hele herligheden kostede 20 pesos pr. døgn og det var inklusive vand. Der var bare den hage ved det, at der var ikke noget vand pga. at det plastrør, som ledte hen til pladsen var lagt tværs igennem lagunen, hvor El Cocodrilo boede, og den havde åbenbart stor fornøjelse af at tygge på vandrøret. Med vanlig mexicansk høflighed lovede han at det snart ville blive udbedret, og til vores store overraskelse kom han nogle timer senere, og sagde at nu var der vand og han ville vise mig hvor lækken havde været. Det lignede en dansk blikkenslagers mareridt, men det var åbenbart effektivt, han havde flækket en gammel cykelslange på langs og bundet den nogle gange rundt om hullet, og da jeg lod blikket følge røret, kunne jeg se at det var en meget slem krokodille, for der var lavet mange reparationer.

Alligevel fornemmede vi, at selv om landsbyen havde lidt problemer med El Cocodrilo så var de også meget stolte over den..